

Ardealul Juridic

Revistă de Drept și de Unificare Legislativă
Doctrină, Jurisprudență, Legislație comparată

Revista apare numai odată pe lună,
conținând însă un număr dublu de
pagini ca în anii precedenți

Abonamentul pentru Institutul și Autorități 700 Lei pe 1 an
Advocați 500 Lei pe 1 an
Magistrați 400 Lei pe 1 an
Un număr simplu 50 Lei
Un număr dublu 55 Lei
Un număr vechi 40 Lei

Redacția: Str. Călea Victoriei No. 53
Telefon 590. Administrația: Str. Iuliu
Maniu 3 (Radio Reclame România S.A.)
unde se primesc abonamente și orice
cereri de adp. Telefon 630

Director, Fondator și Redactor responsabil: **VASILE M. DIMITRIU** Consilier la Curtea de Apel din Cluj

Colaboratori:

Alexandrescu Traian
Fost Prim-președinte de Tribunal
Pro Decanul Baroului avocaților
din București

Anca Justin Leontin
Judecător Trib. Cluj

Bulgăraș-Popovad. Gr.
Avocat Contencios CFR Cluj

Ceaur Aslan Ernest
Consilier la Curtea de Apel Timișoara

Balașiu Paul
Consilier la Curtea de Apel din Cluj

Docan P. George
Președinte Tribunalul Buzeu

Dolj I. Ionescu
Președinte la Consiliul legislativ

Filipescu Constantin
Consilier la Curtea de Apel din Cluj

Filipescu Ricard
Judecător tribunalul Cluj

Hașeganu Emil
Profesor la Universitatea din Cluj

Kis Mauriștu
Profesor universitar pensionar

Lazar Aurel
Fost ministru, Avocat Oradea-Mare

Leor. N. George D.
Profesor la Universitatea din Cluj

Marta Alexandru
Prim președintele Curții de Apel
Timișoara

Mănescu Ion
Președinte la Curtea de Apel Cluj

Micșa Pompei
Prim președintele Curții de Apel Cluj

Munteanu Victor
Avocat din Sibiu

Negrea Camil
Profesor la Universitatea din Cluj

Onișor Victor
Profesor la Universitatea din Cluj

Pastia P. Vasile
Primprocuror la Tribunalul Brăila

Petrescu F. Vasile
Președinte de secție la Trib. Sighișoara

Popp Romulus
Prim președintele Curții de Apel
Brașov

Porușiu Petre
Profesor la Universitatea din Cluj

Praporgescu Stefan
Consilier la Curtea de Apel Oradea-Mare

Sfetcu Emilian
Judecător șef la ocolul Mercurea-
Sibiului

Dem. Tigoianu
Magistrat

Tolciu Ioachim
Avocat din Cluj

Tănăsescu Teodor
Consilier la Curtea de Apel din Cluj

Ulvineanu Alexandru
Consilier la Curtea de Apel Cluj

Vioreanu P. Ioan
Judecător tribunalul Cluj

Xantopol Constantin
Fost magistrat. Avocat din Cluj

C O N T I N U T U L

1. Ardealul Juridic in anul 1931

de Dem. Tigoianu
magistrat

2. Adunarea generală dela Caransebeș a „Astrei”
in lumina normelor de drept

de Dr. Ioachim Tolciu
advocat in Cluj

3. Furturile calificate in legea amnestiei din 1929
de Dr. Aurel Iancu
magistrat

4. Rezumate de Jurisprudențe

5. Informațiuni

BCU Cluj-Napoca

BCPER201704138

Biblioteca Universității Regale Ferdinand I.
din CLUJ.

№. 1084 19 3

Sibiu
11. 190

Bana Ardeleană și Cassa de Economii S. A. R.

Cluj, Piața Unirii Nr. 32. (Casa proprie)

Fondată în anul
1894

Este cointereseată cu: Banca Chrissoveloni, București și Banca Comercială Ungară din Pesta, Budapesta

Sucursale:
Arad, Brașov, Oradea, Sibiu,
Târgu-Mureș, Turda

CASA DE PĂSTRARE ȘI BANCA

DE CREDIT DIN
CLUJ SOC. AN.
CLUJ, PIAȚA UNIRII

Capitaluri
proprii Lei

77,000.000

7
SUCURSALE:
IN DEJ, DICIOȘAN-

Efectuază
avantajos
orișice afa-
ceri bancare

MARTIN, ALBA-IULIA ȘI TÂRGU-MUREȘ

Banca Generală a Țării Românești București,

Băia,
Brașov, Cluj,
Constanța, Călova,
Galați, Giurgiu, Oradea,
Mare, Ploești, Sfântul
Gheorghe, Târgul
Magurele

Societate Anonimă

Capital vărsat Lei 60,000.000 // Rezerve Lei 50,000.000
Adresa Telegrafică: „GENEROMANA”

„HARWOOD”

este ceasul care revoluționează lumea, care merge neîntrerupt și nu trebuie întors niciodată. Cel mai mic gest, cea mai imperceptibilă mișcare a mâinii, îl pune în funcțiune.

Nu stați în calea progresului și cereți marca:

„HARWOOD”

A SE ADRESA CĂSUȚA POȘTALĂ 127 CLUJ

BANCA CENTRALĂ

PENTRU INDUSTRIE ȘI COMERT
SOCIETATE ANONIMĂ IN CLUJ
Strada Regina Maria Nr. 1-3

Secția specială
pentru ciment - Secția de
Bancă și avize - Execută tot
felul de transacțiuni bancare,
plăți pe toate plefele interne
și streine - Depunerile se
fructifică în condițiile cele
mai favorabile

Capital: Lei 50,000.000
Fonduri: Lei 20,000.000

Legături directe cu America!

Banca Chrissoveloni

SOCIETATE ANONIMĂ ROMÂNĂ

Capital și rezerve:
LEI 350,000.000

SUCURSALA CLUJ
SEDIUL CENTRAL BUCUREȘTI

Sucursale: Constantinopol, New-York,
Crăila, Constanța, Galați, Sibiu. // Bănci
afiliate: Banca de Devize și Lombard,
București, Banca Ardeleană Casa de Eco-
nomie Cluj, Chrissoveloni & Co. Paris,
Chrissoveloni & Co. Viena

TELEFON:
379, 62, 427, 980

Industria Sarmei S. A. Cluj

Fabrica: Câmpia-Turdei

Fabricăm: Sârmă laminată, Fier de beton, Scoabe,
Cue de tot felul, Sârmă arsă, arămită, Sârmă
de oțel, Arcuri de mobile, Sârmă
ghimpată, zincată, Agrafe.

Telefon: 4-40, 3-47 — Adresa telegrafică: „Ferrum” Cluj

Ardealul Juridic

Revistă de Drept și de Unificare Legislativă
Doctrină, Jurisprudență, Legislație comparată

Revista apare numai odată pe lună,
conținând însă un număr dublu de
pagini ca în anii precedenți

Abonamentul pentru Instituții și Autorități 700 Lei pe 1 an
Advocați 500 Lei pe 1 an
Magistrați 400 Lei pe 1 an
La număr simplu 50 Lei
La număr dublu 55 Lei
La număr vechi 40 Lei

Redacția: Str. Calea Victoriei No. 55
Telefon 590. Administrația: Str. Iuliu
Maniu 3 (Radio Reclame România S.A.)
unde se primesc abonamente și orice
cereri de adf. Telefon 630

Ardealul Juridic în anul 1931

Expunerea gândirii, în forma plastică a scri-
sului, a fost și va fi întotdeauna dezvoltătorul
ideal al interesului social, atât din punctul de
vedere intelectual — ca o continuitate a comuni-
tății de idei și ca o reacțiune pe care o provoacă
în lumea superioară a acestora, — cât și din punct-
tul de vedere al eticei — prin modul cum se
caută a se exprima diferitele sentimente —; toate
acestea interesând societatea în întregul ei com-
plex, ori numai individul, considerat ca entitate
aparte, sau ca făcând parte integrantă din orga-
nismul complicat al celei dintâi.

În primul caz, și privită chestiunea din punct-
tul de vedere al interesului intelectual, prin expu-
nerea gândirii pe calea publicațiunii, sunt tot
atâtea ocazii pentru manifestarea și evidenție-
rea atâtor concepțiuni determinate de necesități
superioare isvorâte din profundul laboratoriu
psihologic individual și colaborarea acestuia
strânsă cu mediul social și cosmic.

Concepția — ca o elaborare complexă etică
intelectuală a psihicului nostru — nu este și nici
nu poate fi una și aceeași: ea nu este decât rezul-
tanta unor acțiuni și reacțiuni intime determinate
de fenomenele de analiză și sinteză a tot ce exi-
stă ca lume exterioară și se crează în cercul lumii
noastre interioare raționale: ea stabilește raportul
armonic de cauzalitate și finalitate a fenomenelor;
iar prin coordonarea lor evidențiază raportul de
afinitate care există între dânsese, dându-ne ast-
fel posibilitatea de a participa la toată desfășura-
rea principiilor vieții cu mai multă conștiință de-
spre ceea ce suntem și despre ceea ce trebuie să
fim la fiecare moment care se prezintă în fața
rațiunii și conștiinței noastre.

Concepția dezvoltă această rațiune și con-
știință, sau o face mai evidentă și mai impună-
toare, dacă există într-o formă atenuată.

O concepție se creiază: ea își are izvorul din

continua și strânsa elaborare intimă a eului nostru
și lumea exterioară, și anume cu ideologia desvol-
tată de aceasta.

Dacă necesitatea evidențierii concepției se
impune în orice cadru de activitate socială, cu
atât mai mult este necesară atunci când este vor-
ba de știința dreptului care este chemată să sta-
bilească și să mențină echilibrul armonic între
membrii societății, la un moment dat, considerați
fiind ca simplă colectivitate existentă prin ea în-
săși sau ca membrii componenți ai unui organism
etic.

Prin jocul acestor concepții, prin lupta de
idei pe care o provoacă și pe care o dezvoltă, se
pun bazele unor principii de drept — public sau
privat — care sunt chemate să guverneze, la un
moment dat, funcțiunile organismului social și
statal conform ideologiei ființei organice a socie-
tății de azi și de mâine.

E drept că atât timp cât această concepție
superioară nu se desface de funcțiunile ei pur
intelectuale, nu se va putea stabili un raport static
între idee și realitate. E necesară intervențiunea
unor alte funcțiuni, tot de natură intelectuală, prin
cari se va coordona aceste concepțiuni cu efectele
pe cari sunt susceptibile să le producă, efecte
evidențiate prin modul cum va trebui să se regu-
leze aplicabilitatea lor pentru scopul final de a
determina stări lucrative: acesta e principiul con-
ducător la care trebuie să tindă orice concepțiune.

Principiul energetic de care are atâta nevoie
societatea noastră în conducerea și dezvoltarea ei,
își are aci toată accepțiunea. Concepția — energie
statică — se transformă prin această elaborare
analitico-sintetică și de coordonare ideo-realistă,
în acea energie cinetică producătoare de efecte
pozitive superioare cu tendințe evolutive: iată
principiul.

Ca o urmare fatală a împrejurărilor prin cari
trecem atât din punctul de vedere al vieții indi-

viduale — manifestată prin nevroze și psichoze accentuate —, precum și din punctul de vedere al vieții sociale — manifestată prin diversitatea unei ideologii dezvoltată de diverse culturi, — necesitatea unei concepții unitare se face și mai mult impusă. Lăsând altora problemele de ordin politic social și economic, pe noi — în cadrul acestor preocupări — nu ne interesează decât latura ideologiei juridice.

E drept că aceasta fiind în legătură cu noua formație a structurii social economice, a trebuit să se acomodeze — dacă nu să impună și să imprime o voință hotărâtoare în menținerea unui echilibru statornic de complectă armonie socială și etatic — cu diferitele oscilațiuni fatale impuse, fie de deosebirea intimă care există între diversele voințe colective, fie de deosebirea unor ideologii caracteristică fiecărei entități colective și cari sunt în stare să determine mersul lor evolutiv specific: cu toate acestea, tendința care trebuie să predominare va fi o luptă de unificare a tuturor acestor concepțiuni creatoare, cărora va trebui să se imprime un mers unitar, concentrat în sfera de interese colective a Statului Român, nou format, în configurația lui politică, juridică și socială de acum.

Este nevoie, în primul rând, să se caute calea unei perfecte armonizări a acestor diferite ideologii și apoi să se caute să se contopească în marea ideologie a națiunii, care va determina în cele din urmă afirmarea unui principiu unic și unitar conducător al evoluției națiunii însăși.

Prin articolele de fond și prin diversele adnotări cu cari au fost însoțite diversele hotărâri judecătorești ale instanțelor din aceste teritorii, s'a reușit să se întemeieze un început de doctrină și să se stabilească o jurisprudență, ambele desbrăcate, — fără ca cu toate acestea să se schimbe caracterul local al legislației în vigoare — de regionalismul caracteristic impus de spiritul și rațiunea specifică a vechilor legiuitori de eri.

Ca unic organ de publicitate pe acest tărâm ideologic, „Ardealul Juridic“ a impus o normă de conducere a concepțiunilor juridice, imprimându-le un caracter unitar și conform mersului evolutiv al științei dreptului românesc de după războiu, contribuind prin aceasta la facilitarea rezolvării inevitabilelor conflicte de legi interprovinciale, favorizând totodată opera de unificare legislativă.

Prin activitatea desfășurată în coloanele sale, „Ardealul Juridic“ s'a impus tot mai mult atențiunii slujitorilor dreptății, cărora le-a servit în tot

timpul ca un bun îndreptar. În coloanele lui vor găsi idei sănătoase toți acei cari se interesează de viața juridică a acestui neam.

Dem. Tigoianu
magistrat

Adunarea generală dela Caransebeș a „Astrei“ în lumina normelor de drept

Din presa noastră de zi, se cunosc amănunțele senzaționale și zgomotoase în care s'a ținut adunarea generală anuală a „Astrei“ în 14 Noembrie 1930 la Caransebeș, și s'a făcut alegerea noului comite pe un nou period de 5 ani.

Atmosfera încărcată care a dominat spiritele în acea adunare a provocat discuțiuni aprinse pro și contra, după culoarea politică a persoanelor și ziarelor cari au luat parte la aceste discuțiuni.

Ca epilog al adunării generale avem și o contestație înaintea Tribunalului Sibiu, în care doi membri ai „Astrei“ cer pur și simplu anularea întregii Adunări generale dela 14 Noembrie.

Având în vedere rolul preponderent pe care „Astra“ l-a avut și-l are în viața culturală indeosebi a Românilor din părțile ardelenne, considerând apoi că prin înaintarea contestației adunarea din chestie capătă un pronunțat aspect juridic, credem că nu este fără interes a supune contestația unei minuțioase și obiective analize juridice, ea prezentând totodată o „speță“ foarte interesantă.

Chestiunile de un deosebit interes juridic, ce ni se pun spre examinare, sunt următoarele:

I). Din punct de vedere juridic este întemeiată sau nu contestația depusă la Tribunal în legătură cu adunarea generală a „Astrei“ ținută la Caransebeș.

II). Care vor fi efectele contestației, dacă ea va fi admisă de Tribunal?

III). *Bugetul „Astrei“* pe 1931 votat de adunarea generală dela Caransebeș și care este contestat, se poate aplica începând cu 1 Ianuarie 1931? Până la judecarea contestației ce valoare au actele noului comitet?

În cele ce urmează vom da pe rând răspunsul documentat la cele trei întrebări de mai sus.

AD. I). În contestație se cere: „anularea tuturor deciziunilor luate de adunarea generală ținută la 14 Noembrie 1930 de „Astra“ la Caransebeș și îndrumarea conducerii de a convoca o nouă adunare generală“, care urmează să ia noi deciziuni, deci implicit să procedeze și la o nouă alegere de Comitet pe 5 ani.

Motivele pe cari se bazează contestația sunt următoarele:

A). *Adunarea generală a fost constituită ilegal*, ea fiind condusă de o terță persoană incompetentă, (de I. P. S. S. Mitropolitul Bălan), *violân-*

du-se astfel art. 25 din Statutele Asociației, cari prevăd că adunarea generală trebuie condusă de unul dintre vicepreședinți în caz de împiedicare a președintelui.

B). Alegerea sau mai bine zis proclamarea președintelui și a Comitetului pe 5 ani s'a făcut: 1). fără legitimarea membrilor prezenți prin biletul de legitimație prevăzut de art. 8 din Statute; 2). fără a se fi deschis discuție asupra propunerii Comisiei de candidare, deși o mare mulțime de alegători prezenți cerea aceasta și 3). fără ca președintele adunării generale să fi procedat la o alegere formală, adică fără să fi pus la vot și să se fi constatat majoritatea voturilor celor prezenți, violându-se astfel art. 15 și 19 din Statutele „Astrei”, cari prevăd că alegerile și alte decizuni se iau cu majoritatea voturilor membrilor prezenți.

La motivul de sub A. avem de făcut următoarele observațiuni:

Nici statutele nici legea personalităților juridice, ambele fiind foarte lacunoase, nu prevăd sancțiuni precise pentru cazuri de violarea normelor formale din statute. Legea spune în art. 53 doar atât, că „se poate cere desființarea personalității juridice a societății, când deciziile adunării generale sunt luate cu violarea dispozițiilor din statute sau din lege”, iar art. 52, alineatul ultim, spune că:

„Deciziunile adunării generale pot fi atacate de ministerul competent, ministerul public sau părțile interesate, înaintea instanțelor judecătorești de dizolvare, pentru motive de ordine publică și abatere dela scopul societății”.

În lipsă de dispoziții precise în statute și în legea persoanelor morale, ca *legge specială*, trebuie să recurgem la izvoarele de drept din legile altor proceduri, ca *legi generale*, aceasta fiind o normă generală de interpretare.

În virtutea normelor generale de procedură justiția este obligată a pronunța nulitatea actelor de formă (de procedură), când nulitatea este prevăzută de lege în mod expres, iar în lipsă de această prevedere imperativă (*lex cogens*) atunci când violarea de formă este esențială, când având în vedere consecințele posibile ale actului ilegal, procedura și actele de formă din înlănțuirea căroră se compune procedura ilegală, ar avea importanță de *ordine publică*.

Judecând motivul de sub A. în lumina acestor norme fundamentale de interpretare eu conclud la părerea că motivul acesta este întemeiat și întrucât nu este contestat de nimeni faptul conducerii alegerii generale din chestie de către I. P. S. S. metropolitul Bălan, — care nu este organul competent al „Astrei” — contestația va trebui admisă de drept fără a se mai intra în aprecierea motivelor de sub B. cari reclamă o prealabilă procedură de probațiune, și iată pentru ce:

Un argument pur juridic îl putem scoate din art. 53 al legii persoanelor juridice, care îngăduie desființarea personalității juridice pe motiv de

violarea statutelor. Este incontestabil că desființarea personalității juridice — deci ridicarea existenței unei societăți — este o sancțiune mai gravă decât anularea unor hotărâri ale ei. Și o elementară normă de interpretare juridică spune că în plus se cuprinde totdeauna și minus, prin urmare sub unghiul de privire al dreptului strict (*jus strictum*) anularea adunării generale atacată prin contestație s'ar putea întemeia pe art. 53 din legea persoanelor juridice.

Pe de altă parte este cert, că atribuțiunile președintelui sau vicepreședintelui au caracter personal, și ele nu pot fi exercitate prin delegație. În sensul art. 15 din statute chiar și dreptul de vot se exercită în persoană, cu atât mai vârtos trebuie exercitate personal funcțiunile de conducere a unei adunări generale.

Cred apoi că normele de constituire și de funcționare ale Astrei — în urma covârșitoarei sale importanțe culturale — trebuie considerate ca norme de ordine publică și astfel violarea lor implică în mod imperios anularea adunării întregi prin hotărâre judecătorească în virtutea art. 52 citat mai sus.

În jurul acestui argument justiția noastră românească are incontestabil un larg teren de apreciere și cred că justiția este datoare să se investească cu un rol de arbitru regulator și purificator de moravuri publice.

Dacă se recunoaște de toată suflarea românească, că bătrâna noastră Asociațiune are — la fel cu Liga culturală — încă o misiune importantă de împlinit în viața noastră culturală și după realizarea unității naționale, atunci trebuie să i se dea și posibilitatea absolută de a-și putea îndeplini această misiune culturală. În misiunea culturală eu cred că trebuie să se înțeleagă și rolul important de conciliere și nivelare de asperități sociale. Adunările „Astrei” erau în trecut cele mai potrivite prilejuri unde își dădeau întâlnire toate personalitățile noastre de valoare, unde încetau pe o clipă toate divergențele de ordin personal, politic sau confesional, erau adecă factori importanți ai închegării solidarității noastre naționale. Animizitățile personale, confesionale și îndeosebi politice încă nu au dispărut dintre conducătorii neamului nostru, ba chiar s'au înăsprit. Prin urmare rolul de împăciuire al „Astrei” nu numai nă nu s'a perimat, dar a crescut în importanță după actul Unirei, cu atât mai vârtos cu cât procesul de reazărare și consolidare culturală și națională e în plin curs și reclamă încă vreme îndelungată efortări comune.

Liga culturală și „Astra” trebuie să continue deci și pe mai departe tradiția din trecut și să-și îndeplinească misiunea de înălțare și închegare națională, misiune pe care o îndeplinesc „Sokolii” la vecinii și aliații noștri Cehoslovaci. Este deci de interes național — și de stat — ca „Astra” să fie ferită de hărțueli politice, persoanele, sociale și confesionale. „Astra” să rămână un patrimoniu sfânt al românismului integral. În acest scop tre-

bue îndrumată de justiție să rămână în cadrele statutare și legale, ferind-o de amestecul terțelor persoane, cari oricând pot deveni germeii disoluției și învălbirei. Înaltele fețe bisericesti pot avea oricâtă autoritate, dar și ele pot fi sclavele patimilor omenești.

Președintele trebuie îndeosebi să păstreze cea mai strictă obiectivitate, și astfel funcțiunea lui este identică cu aceea a magistratului.

Legile de organizare judecătorească prevăd nulitatea hotărârilor luate de judecătorul incompetent.

Dacă rolul președintelui societății îl asimilăm în importanță cu acela de judecător, este cert că înlocuirea președintelui de o persoană incompetentă va implica — prin analogie — nulitatea hotărârilor luate sub conducerea și directivele sale.

Accentuez însă că aceste considerațiuni nu sunt menite să atingă prestigiul I. P. S. S. mitropolitului Bălan. Eu tratez chestiunea din punct de vedere pur principial — fără considerare la persoane.

Sub acest raport este mai presus de orice îndoială, că în alegerea dela Caransebeș considerațiuni streine de chemarea sublimă a „Astrei” s’au furișat prin ușa din dos, tulburând tradiționala atmosferă senină și creind o legitimă atmosferă de bănuială în opinia publică.

Trăim vremuri, când politicianismul este în stare să distrugă orice porniri generoase și entuziaste, când această urâtă încăerare cu substrat egoist material a devenit o adevărată plagă națională.

Dacă justiția noastră este pătrunsă de aceste îngrijorări românești — și nu presupun contrarul — atunci este datoare să contribuie cu autoritatea ei încă neștirbită la combaterea acestei molime. Și această contribuție prețioasă și-o va putea presta justiția împiedicând prin hotărârea ce va da ca sedința dela 14 Nov. 1930 să servească de precedent contaminos pentru manifestațiile din viitor ale „Astrei”. Motivul de anulare pentru aceste considerațiuni naționale se poate foarte bine întemeia pe alineatul ultim din art. 52 din legea persoanelor juridice, care prevede posibilitatea de anulare a hotărârilor *pentru abatere dela scopul societății și pentru motive de ordine publică*. Necesitatea de a menține intactă autoritatea „Astrei” este fără îndoială de ordine publică, (ordine publică = interes obștesc).

La motivele de sub B.:

Pe când incompetența prezidiului de sub A. privește valabilitatea întregii adunări generale, viciile de formă înșirate sub B. și anume efectuarea alegerilor și pronunțarea hotărârilor fără legitimarea membrilor prezenți și fără votarea formală, adecă fără constatarea voinței reale exprimată de adunarea generală — privesc în special valabilitatea hotărârilor aduse în acea adunare. Aceste vicii procedurale reclamă însă o procedură prealabilă de probațiune. Noi putem trata deci

aceste vicii numai ipotetic.

În ipoteza că faptele menționate vor fi dovedite, ele constituie vicii de procedură tot atât de grave ca și cele de sub A. pentru că sunt tot atâtea violări flagrante ale statutelor „Astrei” și ale legii.

Iată ce prevede art. 15 din statute cu privire la legitimarea membrilor prezenți la adunarea generală:

„La adunarea generală iau parte toți membrii „Asociațiunii”. *Vot decisiv au numai acei membrii fondatori, pe viață și activi, cari au fost declarați membri în anul precedent și și-au achitat și taxa curentă*”.

„*Votul se dă în persoană*”. „*Membrii se legitimează prin biletul prevăzut la art. 8*”, iar art. 8 alin. penultim spune că: „*Membrii admiși vor fi provăzuți cu bilete de legitimare*”.

Intrucât aceste formalități n’au fost îndeplinite întocmai, este evident, că statutelor li s’a adus o crasă atingere susceptibilă de sancțiunea prevăzută la art. 53, în sensul căreia chiar și „personalitatea juridică și-o pierde societatea când (al. d.) deciziunile adunării generale sunt luate cu *violarea dispozițiilor statutare*, actelor constitutive sau legii”, cu atât mai vartos sunt susceptibile de nulitate hotărârile luate prin violarea acestor esențiale cerințe procedurale.

Adunările generale ale „Astrei” sunt publice, unde poate să ia parte oricine. Este firesc prin urmare, că trebuie legitimați membrii cu dreptul de a contribui cu votul lor la manifestarea voinței „Astrei”. Contrariu s’ar putea întâmpla — în ipoteză — că cei de față să fie toți oaspeți fără drept de vot, și atunci hotărârile unei astfel de adunări ar fi nule și neavenite de drept, ba ar fi adevărate monstruoșități.

Orice societate organizată nu-și poate exprima voința decât prin organele ei autorizate.

Iar în ce privește operația de votare art. 19 din statute spune că: „*Adunarea generală decide cu majoritatea membrilor prezenți, iar dacă voturile sunt împărțite în număr egal, decide votul președintelui*”.

Constatarea majorității voturilor implică însă o operație formală de votare. În consecință propunerea comisiei de candidare trebuia pusă la vot și rezultatul votării consemnat la proces verbal.

Adunarea generală este un fel de parlament al societății, hotărârile izvorăsc din voința suverană a adunării generale.

Proclamarea hotărârilor din partea prezidentului fără consultarea formală a adunării generale în drept a decide este cu atât mai puțin suficientă întrucât nici prezidentul nu era organul statutar al adunării generale.

Și atunci când nici președintele, nici adunarea deliberatoare nu are legitimarea legală, hotărârile nu pot fi valabile.

Este adevărat că în trecutul „Astrei” hotărârile „Astrei” se luau „prin aclamație”. Dar în atmosfera patriarhală din trecut a domnit armo-

nie și bună-înțelegere; păreriile nu erau împărțite după anumite grupări politice, cum se întâmplă azi îndeosebi la alegerea comitetului cu președintele în frunte.

Prin practica din trecut, când buna înțelegere făcea de prisos observarea strictă a formalităților, prevederile statutare nu au căzut nicidecum în desuetudine.

Dacă în urma împrejurărilor schimbate se manifestă în adunarea generală mai multe păreri, președintele este dator să țină seamă de acest fapt și să observe cu sfîntenie toate formalitățile statutare pentru eruarea și stabilirea *voinței reale* a adunării generale, care nu poate fi înlocuită cu voința și hotărîrea personală a preșidentului.

Dacă precedentul din Caransebeș se va statornici, adunările generale vor putea deveni absolut de prisos; toată conducerea concentrându-se în mîna unui comitet absolutist și autocrat, unealtă a unei clice ce poate urmări scopuri străine de ale societății, o eventualitate a cărei ivire trebuie prevenită de justiție prin un advertiment solemn.

În adunarea generală trebuiau observate formalitățile de votare cu atât mai mare scrupulozitate, întrucît hotărîrile luate vizează și *gestiunea bugetară a „Astrei”*, pentru care presa a adus grave învinuiri vechiului comitet.

Comitetul avea deci o elementară datorie morală de a face posibile cele mai ample discuțiuni în această privință pentru complectarea sa desculpă. Astfel prin felul forțat în care s'a procedat, opinia publică a rămas cu impresia, că răfuiala la lumina zilei a fost intenționat ocolită, pentru a acoperi neregulile semnalate de presa zilnică.

Justiția nu poate lăsa să planeze o atât de gravă bănuială asupra conducerii „Astrei” și trebuie să anuleze hotărîrile luate, urmînd a se lua noi hotărîri după o anchetare minuțioasă a gestiunii pe anul precedent.

Ad. I. La întrebarea: „care vor fi efectele contestației, dacă ea va fi admisă de Tribunal?” răspunsul nostru este următorul:

La baza motivelor de sub A., trebuie anulată întreagă adunarea generală, constituirea ei fiind ilegală și antistatutară și astfel implicit se vor anula toate deciziunile aduse urmînd a se convoca o nouă adunare generală.

Întrucît motivul de sub A. nu s'ar admite, în baza motivelor de sub B., urmează a fi anulate tot într'o nouă adunare generală numai acele hotărîri, cari n'au fost acceptate cu unanimitate (alegerea comitetului, verificarea gestiunii).

Ad. III. La întrebările de sub acest punct, cari privesc aplicabilitatea bugetului pe 1931 și valabilitatea actelor noului comitet până la rezolvirea contestației, — cu un cuvînt efectele de drept ale înaintării contestației, — răspundem, că:

„Asociațiunea” fiind un organism viu, a cărui funcționare și viațuire nu poate fi întreruptă, con-

testația nu poate avea efectul suspensiv al actelor simple de procedură civilă, și astfel *acele poziții din buget cari comportă însăși existența societății* (lefurile funcționarilor, erogațiuni de regie, datorii curente și lichide, primire și administrare de fonduri, etc.) *trebuie realizate și până la rezolvirea contestației*. Este o situație asemănătoare cu aceea a bugetului statului ne votat la timp dar totuși aplicat din înalte necesități de stat, un fel de stare de „ex lex”.

Este însă incontestabil că atât *aplicarea bugetului cât și toate actele de administrare se fac pe răspunderea personală a comitetului*.

Aceasta este norma generală la societățile comerciale pe acțiuni, cari nu există de drept înainte de recunoașterea din partea justiției (constituire legală, întregistrare la Tribunal și publicare în Monitorul Oficial) și la cari fondatorii răspund personal până la descărcarea dată de adunarea generală de constituire pentru toate actele făcute în numele societății.

Existența legală a noului comitet ales la Caransebeș fiind atacată prin înaintarea contestației, și astfel legalitatea actelor sale fiind suspendată până la definitivă rezolvire a contestației, situația comitetului *provizoriu* este similară cu aceea a fondatorilor societăților pe acțiuni.

Soarta comiteului avînd numai caracter provizoriu și fiind vorba de răspunderea solidară a membrilor săi, este o chestiune elementară de precauțiune de a se restrînge — cum am spus mai sus — numai la actele indispensabile de gestiune, cari asigură continuitatea în viața societății, evitînd actele de mare importanță.

Din cele de mai sus, rezultă în mod logic, că *actele noului comitet, de pildă obligațiunile contractate de comitet în numele „Astrei” până la rezolvirea contestației, cari depășesc stricta necesitate de funcționare, nu obligă societatea, și ele deci pot fi atacate — în caz de admiterea contestației — de noul comitet ce se va alege de noua adunare generală.*

Drept încheiere țin să accentuez că prin lansarea opiniei de față nu înțeleg să influențez și să impietez asupra hotărîrii ce va da Tribunalul asupra contestației azi în curs de judecată. Justiția noastră are toată libertatea suverană de apreciere, fără a putea fi influențată dintr'o parte sau alta.

Avînd însă în vedere marele interes pe care publicul nostru îl arată pentru bunul mers al trebilor din sânul „Asociațiunei”, precum și adîncă îngrijorare pe care opinia noastră publică o manifestă pentru viitorul vechiului și încercatului nostru asezămînt de propășire culturală, cred că orice contribuție obiectivă, lipsită de patimă și de anumite interese, ce se aduce întru temeinica elucidare a problemelor puse, trebuie să fie binevenită chiar și pentru magistrații cari sunt chemați să rezolve contestația, a căror greu și delicat rol se ușurează în măsură simțitoare prin astfel de contribuțiuni din partea juriștilor.

„Ardealul Juridic“ dela înființarea lui și până azi a fost și este o tribună liberă pentru toate opiniile de drept.

Dr. IOACHIM TOLCIU
Advocat în Cluj

Furturile calificate în legea amnestiei din 1929

Deși legea amnestiei publicată în Monitorul Of. No. 121 bis din 6 Iunie 1929 din zi în zi pierde din actualitate, totuși credem a nu fi fără interes o cercetare sumară a chestiunii cu privire la interpretarea menționatei legi relativă la noțiunea și aplicarea „furturilor calificate“, furturi cari formează excepție și nu beneficiază de amnestie. Cercetarea chestiunii cu atât mai mult merită atențiune, cu cât unele instanțe judecătorești în anumite cazuri au văzut „furturi calificate“, deși în realitate ele erau numai furturi simple, sprijinindu-și părerea greșită pe o decizie a supremei instanțe judecătorești.

Nu este vorba aici de calificarea unui fapt concret, de existența sau lipsa unor elemente constitutive, cari determină sau exclud stabilirea unui furt calificat, ci de o chestiune pur juridică principială. Chestiunea este aceea, dacă crima de furt determinată după limita de valoare în codul penal ardelean, se poate considera de „furt calificat“ cum s'a procedat de unele instanțe, luând de model drept o decizie a Inaltei Curți de Casație?

Vom arăta la lumina doctrinei și a jurisprudenței pe baza codurilor penale la noi în vigoare, că acest fel de a vedea, este absolut greșit și urmează a se abandona.

Este cunoscut, că art. 1 din menționata lege de amnestie glăsuște astfel:

„Se amnestiază toate infracțiunile de drept comun, prevăzute de codurile penale, sau de orice alte legi speciale din cuprinsul întreg al țării încercate sau săvârșite până la 1 Decembrie 1928, fie că faptele au rămas încă nedescoperite, fie că se găsesc în curs de cercetare, instrucțiune, sau judecată, fără a fi intervenit o hotărâre definitivă“.

„Art. 2. Nu beneficiază de această amnestie... furturile calificate... etc“.

O sentință a Curții de Apel Timișoara (No. P. I. 2635/1929), susține că legiuitorul, când a prevăzut în legea de amnestie ca excepțiune categoria de furturi calificate, nu a putut avea în vedere, decât textul codului penal român, în care nu se califică furtul după valoare; cum însă nu ar fi echitabil, nici logic, continuă numita sentință, ca furturile calificate după valoare în codul penal ardelean, să nu fie amnestiate, cari după codul penal român nu sunt furturi calificate, deci amnestiabile, este clar, că anomalia legii a izvorât numai din o inadverență a legiuitorului; astfel — conchide numita sentință — sub furturile calificate, când se aplică legea amnestiei, nu trebuie să înțelegem toate furturile calificate din codul penal

ardelean, ci numai cele prevăzute de art. 336 din acelaș cod, cari de altcum sunt echivalente cu furturile calificate în codul pen. rom. și deci numai acestea intră în excepțiunile legii de amnestie.

Este de văzut prin urmare, că menționata sentință, care de altcum bine a amnestiat o crimă de furt, stabilită după valoarea obiectului înstrăinat, crede, că în soluționarea chestiunii de drept a fost condusă de considerente de echitate, de logică și de armonia legii, și nu de rigoarea legii.

Înainte de a releva eroriile motivelor acestei sentințe, vom arăta că legea amnestiei invocată nu a avut în vedere exclusiv codul penal român, cum greșit crede menționata sentință, ci din contra, se poate proba că această lege a atribuit o deosebită atenție și celorlalte coduri penale în vigoare în teritoriul țării.

Spre a demonstra această circumspecție a legiuitorului, ne vom referi la diferitele dispozițiuni ale legii de amnestie, care prevede diferitele infracțiuni din diferitele coduri penale în vigoare cu indicațiunea de a le amnestia sau a le exclude dela amnestie.

Astfel în art. 2 punctul a) se exceptează dela amnestie atentatele contra pudoarei cu excluderea art. 245 și 246 din codul penal transilv.; tot în excepții sunt prevăzute omuciderea involuntară „în afară de cazul prevăzut de art. 282 și 283 din codul pen. transilv.“, apoi „proxenitismul prevăzut de art. 267 și 268 din codul pen. rom. și de art. 43-47 din legea XXXVI din 1908, din codul pen. ard. și art. 132 și 512 din codul penal bucovinean“. În fine între excepțiile dela lit. b) aflăm și legea bucovineană din 12 Oct. 1914 privitoare la uzură.

Din acestea e evident, că legiuitorul, când a dat ființă legii de amnestie, a avut în vedere toate codurile penale aflătoare în vigoare în diferite părți ale țării. Ea este o lege bine studiată și precisă, cum la noi foarte puține legi au această calitate. Îndeosebi termenul juridic de furt calificat este clar și e cel obicinuit. Deci nu poate fi vorba de o inadverență a legiuitorului, cum afirmă citata sentință judecătorească.

Chestiunea prin urmare se pune altfel și anume: Ce este a se înțelege prin noțiunea „furt calificat“ în general și în codul penal ard. în special?

Înainte de a ne face interpretul furturilor calificate, vom releva, o soluționare din o altă hotărâre judecătorească, care e o deciziune a Inaltei Curți de Casație.

Deciziunea din chestiune consideră o crimă de furt comisă sub imperiul codului pen. ard. și stabilită pe baza valorii obiectului înstrăinat pur și simplu de furt calificat și în consecință refuză aplicarea beneficiului amnestiei cu motivarea, că codul penal ardelean, califică furturile și după valoare.

Această deciziune, care în mod greșit nu aplică art. 1 din cit. lege de amnestie, crede că în soluționarea chestiunii a fost condusă numai și numai de rigoarea legii și nu a admis considerente

de echitate; de logică și de armonie, cum o face sentința menționată a Curții de Apel Timișoara.

Dar pe lângă tot contrastul în soluționarea chestiunii la aceeași categorie de furturi, ambele hotărâri judecătorești superioare au aceeași concepție greșită; ambele interpretează eronat noțiunea furturilor calificate în codul penal ardelean.

Cauza erorii fundamentale a menționatei hotărâri judecătorești zace în confundarea celor două noțiuni: „calificarea furturilor după valoare” și „furt calificat”. Această confuziune se evidențiază atunci, când analizăm aceste două noțiuni la lumina doctrinei a codului penal ardelean.

În codul penal ardelean infracțiunile de furt, după gravitatea lor sunt sau crime sau delict. Distincția între crimă și delict de furt în norma generală o formează numai limita de valoare a obiectului înstrăinat; dacă valoarea obiectului înstrăinat nu depășește valoarea de 2000 lei, e delict, iar în caz invers e crimă.

Operațiunea aritmetică, prin care adunăm toate valorile obiectelor furate deodată, sau în mai multe rânduri de același făptuitor (art. 335 cp.) pe baza limitei de valoare (art. 48 N. pen.) duce la calificarea faptului de crimă sau delict; deci această calificare a faptelor de furt se referă atît la crime, cît și la delict deopotrivă.

Din cele ce preced este evident, că expresiunea „furt calificat după valoare” nu este nimerită, pentru că ușor poate cauza perturbare de noțiuni la aceia, cari nu au studiat în mod sistematic codul penal ard. Ea poate fi admisă numai ca act de procedură d. ex. a califica un fapt de furt sustracțiune sau înșelăciune după valoarea înstrăinată, înșusită, sau înșelată; însă nu există ca termen juridic. Totuși putem spune: *crima* de furt calificată după valoare, însă numai în înțelesul: crimă de furt stabilită, determinată, constatată pe baza valorii. Însă nu întrebuintăm delict calificat, stabilit, determinat, după valoare, deoarece toate delicturile de furt sunt determinate de valoarea obiectului.

Cu totul altceva se înțelege sub termenul tehnic „furt calificat”. Aici limita de valoare nu are nici un rol. Sub furturi calificate în codul penal ardelean, se înțelege o anumită categorie de furturi, prevăzute în mod enumerativ de art. 336 cp., mai departe cele prevăzute de art. 337 și 338 cp. (V. A. Schnierer: Interpretarea codului penal maghiar pag. 513 și N. Bernolak: Codul pen. maghiar cu adnotări pag. 603-605), cari au aceeași natură, ca și cele prevăzute de codul pen. român, basarabean sau bucovinean.

Aceste furturi, atît în codul penal ardelean, cît și în cel român, basarabean sau bucovinean, și în toate celelalte, de aceea se numesc furturi calificate, pentru că sunt comise prin împrejurări și în moduri agravante, din care cauză în codul pen. ard. sunt declarate de crime fără considerare la valoare.

Pentru a distinge crimele de furt determinate prin valoarea obiectului, de furturile calificate, la cele expuse, mai trebuie adăugat următoarele:

În toate codurile penale, deci cari cunosc limita de valoare, (italian, austriac, maghiar, finlandez, bulgar, etc), ca și cele, cari nu o cunosc (german, francez, belgian, rus, român, olandez, norvegian, etc.), doctrina împarte infracțiunile de furt în două categorii, în furturi *simple*, și furturi *calificate*. În codurile cu limită de valoare, cum e și cel ardelean, furturile simple sunt sau crime, sau delict; deci crimele stabilite pe baza valorii obiectului, rămân pe mai departe, furturi simple.

Codul penal român, și cel basarabean nu au nevoie de limită de valoare, deoarece ele nu cunosc distincția, ce se face în codul penal ardelean, între crima și delictul de furt, fiind toate infracțiunile de furt numai delict, atît cele simple cît și cele calificate.

Atît codul penal român, cît și cel basarabean pedepsesc toate infracțiunile de furt cu închisoare corecțională, cu amendă și cu interdicțiune. Îndeosebi codul penal basarabean cunoaște în același gen cinci gradații de pedepe, după gravitatea faptului, fiind împrejurare agravantă graduală, mai ales numărul recidivelor (art. 31 cod. și art. 169 Statutul pedepselor). Este nostim, că furtul de cai comis în recidivă cu, sau fără împrejurare calificativă, se pedepește de codul penal basarabean cu muncă silnică.

Atît în codul penal ardelean cît și în cel român și basarabean, acele furturi calificate, cari cadrează în toate trei coduri, sunt supuse unei pedepe mai grave, însă până când în codul penal ardelean ele se pedepește ca crime cu recluziune și uneori cu temniță grea, până atunci în celelalte două coduri pedepele sunt stabilite în același gen ușor de pedeapsă (închisoare corecțională), ca la cele mai simple cazuri de furt. De altcun în codul pen. român și cel basarabien, distincția de furturi simple și calificate e mai mult teoretică, decât bazată pe lege, deoarece în aceste coduri fiind înșirate toate furturile posibile după locul, timpul și împrejurările de comitere, se pare, că legiuitorul n'a avut intențiunea să facă deosebire între furturi simple și calificate. În statutul pedepselor ruse însă se constată un început de limită de valoare, care evidențiază intențiunea de a distinge furturile calificate de cele simple și anume furtul unui obiect în valoare până la 300 ruble se pedepește cu închisoare dela 3 la 6 luni (art. 169), iar dacă valoarea obiectului înstrăinat nu trece peste 50 kopeici, pedeapsa se va reduce până la jumătate (art. 171).

Fată de această stare a lucrurilor, în codul penal ardelean și bucovinean, regula generală o formează furturile simple și numai ca excepțiune sunt prevăzute furturile calificate, cari ca număr sunt mai restrânse, decât în celelalte coduri surori. Din acestea noi credem, că prevederea furturilor calificate în legea de amnestie se referă în primul rând la furturile calificate în codul pen. ard. și cel bucovinean, unde ele sunt considerate de fapte foarte grave, cari deci nu merită acordarea beneficiului amnestiei.

Lugoj, la 29 Decembrie 1930.

Dr. AUREL IANCU
magistrat

REZUMATE DE JURISPRUDENȚE

Stabilite de instanțele judecătorești din Ardeal și Curtea de Casație

Quasidelict. Daune rezultând din. Se cuvin posesorului bunului.

Art. 1331 c. c. a. prevede că, dacă cineva a fost păgubit în averea sa intenționat sau din vădită neîngrijire a altuia, atunci poate cere despăgubire, dar din moment ce legea zice: „cineva păgubit în averea sa”, iar nu „în proprietatea sa tabulară”, este evident că, nu numai proprietarul tabular, ci și posesorul, care până la proba contrarie este prezumat a fi posesor de bună credință, are drept la despăgubire în caz de pagubă pricinuită fructelor sale, cari pot fi recolta de o vară la care el are drept și care constituie pentru el o avere.

Așa fiind și întrucât în speță nici nu s'a contestat că recurentul are posesia ci numai proprietatea imobilelor inundate și dacă proprietatea cuprinde în sine și posesia și nu este necesar a fi proprietar pentru a cere reparațiunea daunelor suferite ca posesor, este evident că instanța de apel numai printr'o rea aplicare a dispozițiilor legale în vigoare a putut respinge acțiunea recurentului, fără a cerceta și stabili ce daune a suferit recurentul ca posesor prin distrugerea recoltei sale.

(Cas. I, Dec. Nr. 1437 din 31 Maiu 1930).

Instrăinări imobiliare prin înzestrare. Nu pot fi făcute decât prin acte scrise. Ordonanța Nr. 4420 din 918 a guvernului maghiar.

Conform paragrafului I al ordonanței Nr. 4420 din 1918, după care, pentru valabilitatea actului juridic prin care se înstrăinează imobilele, este necesar ca actul juridic să fie redactat în acel scris.

În sensul menționatei ordonanțe, actul juridic este actul convențional referitor la înstrăinarea imobilelor.

Convențiunea de înzestrare, încheiată între părinte și copil, constituie un act juridic în înțelesul ordonanței și ca atare, atunci când se referă la imobil este necesară să fie cuprinsă în scris, pentru că în acest caz înzestratul își derivă dreptul său asupra imobilului din această învoială, survenită cu ocazia căsătoriei și în scopul înzestrării.

Nu se poate obiecta că art. 1220 c. c. a. obligând pe părinți la înzestrarea copiilor, ca atare, înzestrarea ar fi îndeplinirea unei obligațiuni legale și nu rezultatul unui act de voință, singurele cari cad sub prevederile ordonanței, pentru că, pe lângă că legea nu conferă copilului decât un drept de creanță de a fi înzestrat din averea părinților, iar nici de cum un drept de proprietate asupra imobilelor părintelui înzestrător, dar tot legea prevede că înzestrarea să se facă potrivit averi părinților, putând la caz de refuz, sau pentru completare, să-i acționeze în judecată, încât în atari împrejurări rezultă clar, că fără a înceta să fie

obligație legală „în concreto” însă, adică traducerea în fapt a acestei obligațiuni este un act convențional și de voință care ca atare intră în prevederile ordonanței. Prin urmare atunci când înzestrarea are de obiect imobile cum este în speță spre a fi valabilă trebuie să fie cuprinsă în act scris și deci sunt neîntemeiate susținerile contrarii formulate din motivele de casare.

(Cas. I, Dec. Nr. 1383 din 26 Maiu 1930).

Act de cesiune. Plata lui. Excepțiuni din partea debitorilor. Imposibilitatea ridicării lor chiar în cazul declarării creditorului în stare de faliment. Concluziuni trase din depozițiile martorilor și declarațiunile debitorilor. Apel. Respingere. Art. 26 legea XVIII din 1881.

In fapt: Intre reclamanta Roza Moscovitz în calitate de cesionară și Fischer Eugen, în calitate de cedent, s'a încheiat un act de cesiune prin care a cedat reclamantei suma de 125.000 lei din creanța sa din 28 Iulie 1925, de 150.000 lei, ce avea contra apelanților pârâții Mayer Samoilă și soția sa.

Prin acea creanță prin care s'a stipulat plată în rate, reclamantii-pârâți recunosc fără nici o condițiune sau restricțiune datoria lor față de intimata-reclamantă.

Trib. Satu-Mare secția I, a admis acțiunea reclamantei prin sentința Nr. 3202 din 1926.

Apel din partea pârâților.

In drept: Baza acțiunii, fiind un act de cesiune, conform normelor în vigoare, apelanții, în calitate de cedenti, sunt în drept de a valida față de intimata cesionară, tot aceleași excepțiuni, pe care le au față de creditorul lor original.

Apelanții, au ridicat două excepțiuni: a) Actul de cesiune era un act fictiv, și avea de scop de a înlătura pe creditorii cedentului Eugen Fischer, care în momentul încheerii acelui act, era insolubil.

Apelanții nu ar fi putut ridica această excepțiune nici față de creditorul lor original Fischer Eugen, iar împrejurarea că acesta a devenit insolubil nu schimbă cu nimic obligațiunea debitorilor săi, nici atunci când el ar fi declarat în stare de faliment, întrucât, conform art. 14 din legea XVII din 1881, la data declarării falimentului trebuie considerate ca scadente față de masa falimentului, toate veniturile falitului și acestea vor fi sesizabile de către curatorul masei.

Excepțiunea că actul de cesiune este fictiv și s'a încheiat numai în scopul înlăturării creditorilor cedentului s'ar putea ridica, conform art. 26 din legea XVII din 1881, numai de curatorul masei, prin intentarea acțiunii în anulare, la care acțiune, creditorii falitului au dreptul de intervențiune; debitorul nu are însă un astfel de drept și prin urmare, apelanții nu pot ridica cu succes această excepțiune față de reclamanta dela prima instanță.

Deci, probațiunea solicitată de apelanți este inutilă.

b) Excepțiunea că apelanții nu mai datorau

cedentului Eug. Fischer, la data de 28 Iulie 1925, data redactării actului de cesiune sumei cesionată.

Curtea apreciind toate dovezile dela prima instanță, constată că martorii au declarat că apelanții au fost datori cedentului în timpul încheerii actului de cesiune cu suma de 150.000 lei, pe care creanță, până la concurența sumei de 112.000 lei, cedentul a cesionat-o intimatelor reclamante.

Existența acestei creanțe este dovedită și prin declarațiunea apelanților din 24 Martie 1924, prin care ei recunosc față de cedentul Fischer Eugen, datoria lor de 150.000 lei, intabulându-se dreptul de ipotecă, pe baza acestei declarațiuni, în favoarea lui Fischer Eugen, asupra imobilului apelanților; ori, dacă apelanții nu ar fi fost datori cedentului nu ar fi lăsat ca imobilul lor să fie grevat cu ipotecă, până la concurența unei sume atât de importante.

Apelanții au recunoscut datoria lor prin actul din 28 Iulie 1925, fără nici o rezervă, promițând a face plata în rate egale; deci se găsesc într-o flagrantă contradicție în apărarea ce o fac, că s'ar fi stipulat condițiunea, ca Mayer Samoilă va stabili ulterior suma creanței pe baza registrelor sale, așa că actul din 28 Iulie 1925, numai atunci va fi valabil, când constatarea apelantului va corespunde celor afirmate de cedent.

Față de aceste dovezi, existând numai declarația lui Mayer Samoilă, din procesul verbal din 24 Aprilie 1928, făcută sub jurământ, prin o altă dovadă, partea care trebuia să dovedească fiind ea însăși apelantă, conform art. 269 pr. civ., nu poate fi luată în considerațiune la stabilirea stărei de fapt.

(C. A. Oradea S. I, D. Nr. 70 din 17 Sept. 1929).

Copil natural. Obligația părintelui natural de a-l întreține. Acțiune în stabilirea paternității. Condiții. Aplicațiune.

În principiu, conform dreptului privat ungar, în vigoare în regiunea unde părțile litigante își au domiciliul, un bărbat dovedit prin mărturisirea faptului sau cu martori, jurământ, sau orice alte probe, că a coabitat cu mama copilului în epoca concepției acestuia, este prezumat tatăl copilului și ca atare obligat la întreținerea lui, însă conform normelor din acelaș drept, acțiunea în stabilirea paternității nu se admite, dacă femeia, mama copilului, duce viața desfrânată a unei femei prostituate.

În speță se constată din sentința atacată, că pârâțul deși a recunoscut că a coabitat cu reclamanta în luna Noembrie 1922, totuși este necontestat că numitul, a cerut dela început proba contrară pentru a dovedi cu martori că reclamanta a coabitat și cu alți bărbați în timpul critic, probă asupra căreia a stăruit și în apel, accentuând conduita imorală a reclamantei, probă care însă nu a fost administrată, invocându-se ca motiv faptul că pârâțul nu a afirmat că ar fi plătit bani pentru coabitare.

Dacă este adevărat că, femeile care se dau

la mai mulți bărbați sunt imorale, nu se poate susține că în asemenea cazuri, banii sunt singurul criteriu, după care se poate distinge imoralitatea lor, de unde urmează faptul că, pârâțul nu a afirmat că ar fi plătit reclamantei bani pentru coabitare, în sine nu putea constitui un just motiv pentru omiterea administrării probelor oferite în cauză, mai cu seamă când și jurisprudența este constantă în materie că excepțiunea plurium concubentium nu se admite decât în cazurile când pârâțul poate dovedi că în timpul critic mama copilului s'a împreunat și cu alți bărbați și că a dus viața desfrânată a unei femei prostituate.

Așa fiind, este evident că instanța de apel numai cu violarea dreptului de apărare a pârâțului a putut omite administrarea probei, cerută de el pentru a dovedi cu martori viața desfrânată a reclamantei și în consecință motivul invocat în speță fiind în totul întemeiat; cererea de revizuire de față urmează a se admite și a se casa sentința atacată, iar dosarul a se trimite aceleiași instanțe de apel spre a judeca din nou apelul pârâțului.

(Cas. I, Dec. 1327 din 17 Maiu 1930).

Cărți funduare. Intabulare care vătămă pe o parte. Acțiune în radierea intabulării. Termen de exercitare. Cazul când achiziționarea bunurilor s'a făcut cu rea credință.

Conform art. 148 urm. din reg. c. f. omiterea aceleuia, care se crede vătămat în drepturile sale de c. f. printr-o intabulare sau a reprezentantului său legal, de a intenta în termenul prevăzut de lege acțiunea în radiere cu efect de drept contra terțelor persoane, are urmarea ca radierea dreptului de c. f. a acestor persoane se poate face în baza acțiunii de radiere numai în cazul dacă acestea au procedat cu rea credință la achiziția drepturilor lor și acest fapt se dovedește în sarcina lor.

În speță, este stabilit în fapt și motivat cu prisosință de către instanța de apel că, pârâții toți au dobândit cu rea credință și cu vicii cu tot drepturile lor tabulare asupra imobilului în litigiu.

Așa fiind chiar dacă reclamantul a intentat acțiunea sa în radiere peste termenul prevăzut de lege pentru atacarea intabulării efectuate în favoarea pârâților, fiind dovedit că aceștia au dobândit cu rea credință drepturile lor asupra imobilului în litigiu, instanța de apel era în drept să admită acțiunea reclamantului, fără ca prin aceasta să fi violat vre-o dispozițiune legală în vigoare.

(Cas. I, Dec. 1211 din 3 Maiu 1930).

Recurs. Servitute. Folosința de a lua apă din fântâna așezată pe locul altuia. Uzucapiune. Ce condițiuni se cere? Art. 313 cod. civ. austriac.

În fapt: Pârâțul recurent se plânge în recurs că Trib. a apreciat greșit starea de fapt și că pe baza uzucapiunii, exercitând dreptul de folosință de mai bine de 30 ani, reclamantii ar fi îndrituiți să se folosească de apă din fântână pentru trebuințele lor.

In drept: Simplul exercițiu de fapt, adică săvârșirea unor acte materiale asupra bunurilor altora nu probează prin sine existența posesiunii unui drept, ci trebuie tot deodată și elementul co-respectiv cerut de art. 313 cod. civ. austriac, adică cel ce pretinde posesiunea să arate un act achizitiv de quasi posesiune pe care își întemeiază starea de fapt, de pildă, folosința trecerei pe terenul altuia, întrebuințarea fântânei altuia, etc., cum ar fi o convențiune sau alte acte materiale, de pildă, că a fost oprit de folosința bunului de către proprietar și el totuși a exercitat efectiv folosința, manifestându-și astfel voința de a apare lumii exterioare în calitate de titular al dreptului, justificând astfel posesiunea dreptului, care după trecerea timpului cerut de lege, duce la dobândirea servitutei prin uzucapiune.

Prin urmare, în speță, intimații nearătând nici o convențiune care ar putea servi ca titlu pentru posesiunea dreptului de servitute, că din contra s'a stabilit în fapt lipsa totală a posesiunii dreptului de servitute, prin lipsa posesiunii de drept nu s'a putut îndeplini uzucapiunea, oricâi de îndelung timp ar fi durat, exercițiul ei de fapt.

(C. Ap. Cluj, S. II, Dec. Nr. 97 c. II din 30 Maiu 1930).

Acțiune. Declarație făcută cu anume scop într'un proces cu mult anterior. Dacă poate fi opozabilă reclamantului într'un proces posterior. Situație nelămurită de instanța de fond. Recurs. Admitere. Art. 534 pr. civ.

In fapt: G. P. a Gori, ca epitrop al minorilor G. D. R. și I, cum și soția lui G. N. au chemat înaintea judecătorei Reghin pe G. T. al lui C. să fie obligat a-i da act intabulabil pentru o jumătate de 4 zecimi din imobilele înscrise la C. F. a comunei Hodac Nr. 2187 și Nr. top. 7416/1 și 7416/2, 7417/3, 7429/3, porțiuni pretinse pe baza unei dobândiri indivize din o licitare publică, împreună cu pârâtul.

Judecătoria a respins acțiunea motivând că într'o ședință — la 21 Decembrie 1914 — într'un proces diferit de cel de față, reclamantul G. P. a Gori, ar fi recunoscut că întreaga parte de 4/10 i se cuvine pârâtului, fiindcă reclamantul nu a satisfăcut obligația de a remite pârâtului 1/2 din preț în timp de un an dela dobândire. Apel.

Tribunalul Mureș s. II-a prin sentința Nr. 1614 din 1928, a respins apelul.

Recurs pentru violarea art. 534 pr. c. și denaturarea probelor administrate ca și rea interpretare a lor în sensul că prin aceste violări și denaturări s'a atribuit de instanța de apel forță probantă recunoașterii și declarației ce se atribue reclamantului, în procesul în care a făcut-o și în care figurau și alte persoane pe lângă cel din recursul de față.

In drept: Din declarația martorului Eugen Truția, rezultă că o mare parte din cheltuielile ocazionate de scoaterea imobilelor la licitație ce i se cuveneau, ca și alte impuneri, i-au fost achi-

tate de partea reclamantă, fiindcă între acesta și părțile litigante era învoiala ca în schimbul acestor cheltuieli Eugen Truția să lase în stăpânirea lor imobilele.

Prin urmare, fiind vorba de o declarație făcută de o parte litigantă într'alt proces, care nu are nici o legătură cu litigiul a cărui soluționare se cere ulterior și pe care partea a făcut-o în vederea realizării unui anume scop, altul decât cel urmărit prin procesul ulterior intentat, acea declarație nu-i poate fi opozabilă în procesul posterior, neputându-i da deplina forță probantă în contra celui care a făcut-o.

Din probele testimoniale și în special din declarația lui Eugen Truția rezultă că acea recunoaștere ar fi fost făcută cu scopul ca partea să scape de urmările celui proces, fapt ce explică credința că declarația ar fi făcută pro causa.

Prin urmare, dacă aceasta pare a fi caracterul acelei declarații, instanța de fond era datorată să lămurească această situație de fapt cu importante urmări de drept, nefăcând aceasta a săvârșit o violare și denaturare de probe și principii.

(C. A. Târgul-Mureș Dec. Nr. C. 91/24 din 21 Martie 1930).

Testament. Condițiile de formă cerute pentru validitatea testamentului în cazul când testatorul știe a ceti și scrie.

Conform art. 5 din legea XVI din 1876 în cazul când testatorul care știe a scrie și a ceti și-a scris cu mâna proprie și subscris testamentul, precum și în cazul când deși știe a scrie și a ceti, nu l-a scris, ci numai l-a subscris cu mâna proprie, în asemenea împrejurări este necesar nu numai ca testatorul să declare înaintea martorilor testamentari, că documentul cuprinde testamentul său și apoi să-l subscrie cu mâna proprie, ci mai e necesar ca și martorii testamentari în această calitate, să adeverească chiar pe testament că testatorul a declarat înaintea lor, fiind de față toți împreună, că documentul cuprinde testamentul său și în urmă să subscrie și ei cu mâna proprie acel testament.

Prin urmare faptul că s'au îndeplinit aceste condițiuni de validitate prevăzute de art. 5 din legea citată și impuse în mod imperativ tuturor pentru asigurarea drepturilor lor trebuie să apară din însuși documentul respectiv, iar nu din dispoziția martorilor de oarece conform legii, o asemenea lipsă nu se poate complecta cu depoziții de martori.

Așa fiind și întrucât instanța de fond în speță se ocupă de depozițiile martorilor testamentari fără a examina și constata în fapt dacă testamentul lui decuius întrunește sau nu condițiunile prevăzute de art. 5 din legea XVI din 1876, care sunt necesare pentru validitatea sa chiar în cazurile excepționale ale unui testament privilegiat prevăzut de art. 29 și 30 din aceeași lege, în asemenea împrejurări procedura ei este vicioasă și în consecință pentru acest motiv, fără a se dis-

cuta și celelalte, cererea de reviziune de față urmează a se admite și a se casa sentința atacată, iar cauza să se trimită aceleiași instanțe de apel spre o nouă judecare în fond.

(Cas. Dec. 911 din 20 Aprilie 1929).

Apel. Convenție prin care se stipulează că neînțelegerile litigioase se vor tranșa prin arbitri. Noțiuni. Nespecificarea acestei clauze în noul acord. Acțiune în justiție. Competință. Art. 1375, 1376 și 1377 c. civ. austr.

In fapt: Apelantul încheie un contract cu firma pârâtă prin care se stipulează ca în caz de neînțelegere se va adresa comisiunii de arbitri. Între timp acordul vechiu dintre părți se modifică în ce privește atât calitatea mărfii cât și timpul de predare, iar stipulațiunea referitoare la soluționarea chestiunilor litigioase prin o comisiune de arbitri, n'a fost nici expres, nici tacit modificată.

Pe baza acestui nou acord, firma face acțiune în judecată la Trib., iar apelantul ridică excepțiunea de incompetență, întrucât vechea convențiune nu a fost modificată sub acest raport, potrivit art. 263 pr. pen. Respingerea acțiunii. **Apel.**

In drept. Potrivit art. 1375, 1376 și 1377 c. civ. austr., atunci când se schimbă baza legală sau obiectul principal al unei obligațiuni, vechea obligațiune.

Prin urmare, în speță, noul acord dintre părți fiind cu totul în contradicție cu cel dintâi, ipso facto, noul acord a desființat pe cel dintâi, întrucât nu s'a specificat în scris și în mod expres că au fost menținute anumite stipulațiuni din vechiul contract.

(C. Ap. Brașov, S. I.)

Societate civilă. Sumele societății deținute de conducătorul ei. Pierderea calității de conducător. Restituirea sumelor. Descărcarea de gestiune Art. 1175, 1412 și 1424 cod. civ. austr.

In fapt. H. I. din Apoldul de Sus, județul Sibiu, cere emiterea unui mandat de plată contra lui I. G. pentru plata unei sume de 305 lei; sumă ce acest din urmă o deține fără cauză, ea aparținând „Țighidișiei” a cărui „țighidiș” este petiționarul.

În termen s'a declarat opoziție contra acestui mandat de plată.

Judecata constată din depozițiile martorilor că pârâtul în calitate de „țighidiș” a două „vecinătăți”, compuse dintr'un număr total de 17-20 membri, a încasat suma de 305 lei, adunați din amenzile plătite de membrii tovarășiei care nu s'au conformat obligațiilor „țighidișiei”.

Acești bani, conform obiceiului, serveau la facerea unor petreceri la care luau parte toți membrii acestei tovarășii.

La un moment dat pârâtul nemai voind a fi țighidiș s'a dus la o „vecinătate” unde a făcut o petrecere cheltuind 152.50 lei, adică jumătatea sumei, iar cealaltă jumătate a trimis-o celeilalte „vecinătăți”, adică „tatului” ei, la care e și astăzi

de oarece șeful ambelor „vecinătăți”, țighidișul reclamanat refuză s'o primească.

Acest motiv este motivat de reclamant prin aceea că pârâtul trebuia să-i predea întreaga sumă de 305 lei; susținând că $\frac{1}{2}$ sumei cu care pârâtul făcuse cheful cu o „vecinătate”, e cheltuită fără drept, de oarece fondurile țighidișiei sunt separate de ale vecinătății.

In drept. Țighidișia trebuie considerată ca o societate civilă conf. art. 1175 c. civ. ard. deoarece printr'o convenție verbală mai multe persoane și-au promis sprijin reciproc, iar cei ce nu-l vor da s'a obligat să plătească conducătorului societății anumite amenzi care se întrebunțează pentru a se plăti câte o petrecere la care iau parte toți membrii.

Această societate fiind creiată într'un scop permis în el însuși, raporturile de fapt între asociați trebuie să se reguleze conform principiilor generale, deoarece această tovarășie are un patrimoniu distinct de patrimoniul individual al membrilor.

Din moment ce șeful asociației a pierdut această calitate sumele cele deține și care formează patrimoniul distinct al tovarășiei, trebuie să se întoarcă în patrimoniile individuale ale tovarășilor, prin împărțeală.

În această țighidișie erau, după un martor 17 membrii, după altul 20 de membrii, partea cvenită fiecăruia este suma rezultată din împărțirea banilor preținși prin acțiune, prin numărul membrilor.

Din depozițiile martorilor rezultă că atât fondurile țighidișiei cât și ale vecinătății aveau aceeași destinație — organizarea de petreceri — că deci pârâtul a fost în drept să cheltuiască $\frac{1}{2}$ din fondurile ce le avea cu $\frac{1}{2}$ țighidișiei (cu o „vecinătate”), că jumătatea cealaltă a sumei a încredințat-o „tatului” celeilalte „vecinătăți” care o păstrează și astăzi la dispoziția membrilor.

Astfel el este descărcat de gestiunea sa pe baza art. 1412 și 1424 c. civ. și nu mai datorește nimic membrilor tovarășiei.

(Jud. Oc. rural Miercurea-Sibiu, c. d. j. nr. 480 din 7 Octomvrie 1929).

NOTĂ. — Este vorba de un vechiu obicei al locuitorilor județului Sibiu. Bărbații fiecărui sat sunt grupați în cete de 8—12 inși, numiți „vecini”, au un conducător care e „tatăl vecinătății”. Vecinii se ajută între ei la anumite împrejurări grele: astfel când unuia dintre ei îi moare o rudă, vecinii sunt obligați să-i facă groapa și să privegheze mortul; deasemenea sunt obligați să se ajute în caz de incendiu sau pentru strânsul cerealelor de pe câmp. „Tatul vecinătății” stabilește ordinea în care membrii trebuie să-și îndeplinească îndatoririle și trebuie să fie ascultat de tovarăși.

Dacă vre-un „vecin” a primit o însărcinare și n'a executat-o, indiferent din ce cauză plătește „tatului” o amendă fixată de mai înainte. Tatăl, strânge toate sumele ce provin din aceste amenzi și la câte o sărbătoare, mai ales de anul noul, face cu acești bani o petrecere la care iau parte toți vecinii cu familiile lor.

În unele părți două vecinătăți se asociază alegându-și peste tații respectivi, un conducător superior numit „țighidîș”, dar normele de conducere rămân aceleași.

Vecinătatea există atât la Români cât și la Sași; țighidîșia mai mult la țigani.

Originea acestui obicei pare a fi îndepărtată și împurmată de la sistemul de organizare al Sașilor. Dl. Onișor, în „Istoria Dreptului Român” arată că orașele săsești erau conduse de primar alături de un consiliu de 100 membrii, Hundertmannschaft; cum vecinătății i se spune Zahnschaft, ar putea fi o legătură între aceste două organizații. Alt izvor pentru a mă documenta mi-a lipsit.

Din moment ce scopul tovarășiei e licit ea poate fi constituită chiar verbal conform cod. austriac art. 1175.

Plata, conf. art. 1424 se face creditorului sau imputernicitului său, dacă se plătește unei persoane ce n'are calitate de a primi, datornicul este ținut a mai plăti odată numai dacă lucrul plătit nu mai există; ori în speță reclamantii recunoșteau că la unul din vecinii lor există o parte din banii preținși, dar nu vroiau să-i primească pe motiv că li-se datorește mai mult.

AL. KOSTAKI

Refacerea probelor în apel. Drept suveran de apreciere al instanței de apel.

Conform art. 488 pr. civ. instanța de apel are facultatea nu numai să primească probele deja făcute la prima instanță, dar și să le repete sau să le completeze, dacă crede necesar.

Intrucât în speță instanța de apel și-a format convingerea în baza probelor administrate de prima instanță, repetate și completate în apel și în vedere că motivează tot odată de ce crede că administrarea probei cu martori nu este necesară, în asemenea împrejurări instanța de apel a făcut numai uz de dreptul conferit de articolul menționat mai sus și nu a violat prin aceasta nici o dispozițiune legală.

Așa fiind, în procedura instanței de apel nu s'a strecurat nici un viciu de procedură de natură a împiedica o discuțiune complectă și o judecată fondată a cauzei după cum prevede art. 503 al. II pr. civ. și în consecință nici motivul invocat de recurent nu este întemeiat.

Cas. I. Dec. 705 din 20 Martie 1929).

Sucesiune. Succesor universal. Dreptul de a cere eşirea din indivizie și înainte de înscrierea drepturilor sale. Rațiune.

Odată ce succesorul universal este considerat de lege proprietar înainte de a se înscrie dreptul lui câștigat prin succesiune universală, urmează că el, din moment ce a devenit definitiv decretul de trimiterea sa în succesiune, poate cere eşirea din indiviziunea ce există între el și alte persoane cu privire la imobilele aparținătoare succesiunii, chiar și înainte de înscrierea drepturilor recunoscute de acel decret.

Așa fiind urmează că în speță numai prin greșita aplicare a dispozițiilor sus arătate a codului civil și violarea principiilor de drept consacrate prin acele dispozițiuni ale legii, Tribuna-

lul a respins acțiunea în eşire din indiviziune întentată de recurentă, pe motiv că acestea nu erau intabulate în registrul funciar în momentul întentării acțiunii, deoarece dânsa devenind coproprietară prin succesiune asupra unei jumătăți din imobilul în litigiu era în drept să ceară eşirea din indiviziune chiar înainte de incorporarea lor în registrul funciar.

(Cas. I, Dec. 1847 din 1 Iunie 1929).

Acțiune în contencios Administrativ. Termenul de 30 zile pentru introducerea acțiunii în Contencios administrativ, curge dela data când în mod oficial s'a comunicat particularului actul pe care voește să-l atace. Această comunicare poate rezulta nu numai din publicarea în Monitorul Oficial, care e o notificare generală, ci și din notificarea specială, pe cale oficială, la adresa particularului vizat prin actul în discuțiune.

Considerentele deciziei: Asupra motivelor de casare;

Având în vedere că, decizia Nr. 203/929, atacată cu recurs, se constată că, Sterie Mamali, întentând acțiune în Contencios pentru anularea deciziei Ministerului Instrucțiunii, prin care s'a dispus mutarea sa dela Școala română din comuna Giurmaia-Bulgaria la Revizoratul școlar din Bazargic, Curtea de Apel din București, Secția III-a a respins ca tardivă acțiunea sa, pe motiv că potrivit art. 4 din legea Contenciosului administrativ ea trebuie introdusă în termen de 30 zile dela data când reclamantul a luat cunoștință de transferare prin adresa telegrafică ce i s'a trimis, iar nu dela publicarea transferării în Monitorul Oficial;

Având în vedere, că în conformitate cu dispozițiunile art. 4 din legea Contenciosului administrativ, cererile în Contencios făcute contra înlocuirii, mutării sau punerii în retragere din oficiu în contra legii, a funcționarilor inamovibili legal numiți, trebuiesc introduse în termen de 30 zile libere dela publicarea lor în Monitorul Oficial;

Considerând că, atunci când legiuitorul a prevăzut în acest text dispozițiunea că termenul de 30 zile pentru introducerea acțiunii în Contencios să curgă dela publicarea în Monitorul Oficial, a actului atacat ca ilegal, s'a călăuzit de principiul ca funcționarul lezat să ia cunoștință pe cale oficială, deci în mod sigur, de actul ce-l vatămă, pentru ca să poată avea posibilitatea să-l atace în termen;

Considerând că acesta fiind scopul urmărit de legiuitor în art. 4 citat, rezultă că atunci când funcționarul a luat cunoștință pe orice cale oficială de actul pretins ilegal, în asemenea situațiune scopul legiuitorului fiind îndeplinit, termenul pentru introducerea acțiunii în Contencios curge dela data încunoștințării, nemai fiind interes de publicarea actului în Monitorul Oficial;

Considerând că, față de aceste considerațiuni și fiind neconstatat în speță că recurentul a luat cunoștință printr'o telegramă oficială, de mutarea sa, și că dela această dată și până la introducerea

acțiunii în Contencios au trecut mai multe de 30 zile libere, în asemenea situațiune Curtea de Apel a făcut o bună aplicațiune a art. 4 din legea Contenciosului administrativ, când a respins acțiunea ca tardivă;

Având în vedere că recurentul nu s'a apărut în fața Curții de Apel în sensul motivelor de casare, anume că n'a putut introduce acțiunea în termen, deoarece nu i s'a dat pașaport de către bulgari și că telegrama de încunoștiințarea mutației sale n'ar fi fost valabilă;

Că deci aceste chestiuni se invoacă pentru prima oară în fața Inaltei Curți, ceea ce este inadmisibil;

Având în vedere că, asupra chestiunii tardivității acțiunii, Curtea de Apel făcând divergență în complectul său de trei membrii, și faptul că o parte din membrii s'au pronunțat cu acea ocaziune, că termenul curge dela publicarea în Monitorul Oficial, nu constituie autoritate de lucru judecat, întrucât Curtea s'a constituit în complectul de cinci membrii, tocmai în vederea tranșării acestei chestiuni;

Că, deci recursul făcut de Sterie Mamali este nefondat; Pentru aceste motive, Curtea respinge recursul.

(Cas. Dec. Nr. 1084 din 4 Sept. 1930).

Omucidere. Dreptul la pensie de întreținere a părinților victimei, din partea celui vinovat de omucidere. Condiții pentru existența acestui drept

Numai atunci părinții unei persoane ucise au drept la pensie de întreținere din partea celor ce a cauzat moartea fiului lor dacă părinții nu au altă avere din care să trăiască și dacă fiul ucis era acela care conform (par. 154 c. c.) trebuia să îngrijească de întreținerea lor, dânsii fiind slabi sau neputincioși a o face ei singuri.

Intrucât în speță instanța de apel constată pe de o parte că nu este dovedit că defunctul era acela ce conform legii trebuia să îngrijească de întreținerea reclamantilor, iar pe altă parte că aceștia nu sunt în sărăcie, deoarece au suficientă avere proprie din care pot trăi și că defunctul lor fiu nu i-a întreținut, față de aceste constatări bine și legal a respins acțiunea în ce privește pensiu-nea de întreținere viageră cerută dela părinți și deci motivele de casare nefiind întemeiate, recursul urmează să fie respins.

(Cas. I, dec. 656 din 17 Februarie 1930.)

Revizuire. Decizie de admiterea ei în principiu.

Dacă poate fi atacată cu recurs.

Deciziunea de admitere în principiu a unei cereri de revizuire, este o hotărâre preparatorie, prin care nu se rezolvă în fond cauza, partea având puțința, cu ocazia judecării în fond a cererii de revizuire, să ridice excepțiunile pe care le crede de cuviință.

Prin urmare, recursul declarat de parte în contra unei atari hotărâri premergătoare, prin care

s'a admis în principiu cererea de revizuire, este inadmisibilă.

(Cas. II, Dec. Nr. 1930).

INFORMAȚIUNI

Cu numărul de față „Ardealul Juridic” păsește în al unsprezecelea an de existență.

Socotind șirul anilor trecuți, ne apare tot mai clară linia de conduită ce am urmat, străduința pentru întărirea ideii de drept și fixarea limbajului juridic românesc pe cuprinsul teritoriului unit al Ardealului, Banatului și Părților Ungurene.

Dacă celor ce muncesc pentru făurirea ideii de Justiție, într'o epocă când ultragiul ei este o dogmă și o voluptate, li-se cuvine toate încrederea și dragostea cuvenită unor apostoli.

Cerem pentru cei strânși la lucru în jurul „Ardealului Juridic” astfel de sentimente urând cititorilor revistei la mulți ani.

Nr. 3835/1930.

PUBLICAȚIE DE LICITAȚIE

În baza execuției de escontetare efectuită în ziua de 15 Octomvrie 1930 pe baza decisului Judecătorei Rurale Rovine cu Nr. 3551/1930 obiectele sechestrare în procesul verbal de execuție Nr. G. 3835/1930 supra sechestrare mobilele din Proc. Verb. Nr. G. 985, 1468, 1871/1930 și 3178/1930 prețuite în suma de 91.100 lei cuprinse în favorul firmei Autorex din Arad reprezentat prin dr. Ludovic Hoffmann avocat din Arad contra lui Samuila Friedmann pentru suma de 835 lei capital interese de, precum și speșele stabilite până în prezent se vor vinde la licitație publică în comuna Pecica în ziua de 21.II.1931 la ora 2 d.m. conf. art. de lege LX. §-ul 107 și 108 din anul 1881 al legii exec.

Aceasta licitație se va ține și în favorul lor Creditul Minier Timișoara, Nistor N. Pecica, Văgălău Gheorghe Siria, Cassa Agric. de Păstrare Arad-Cianadană, Adam Albert și cons., Carol Feszler Măderat și Auto Universal precum și a tuturor celor în drept.

Rovine la 26 Ianuarie 1931.

*Iscălitura indescifrabilă
sefportărel.*

» FRIGIDAIRE «

**Mai rece ca gheața
Mai eficient ca gheața
Mai sănătos ca gheața**

Frigul pentru nevoile casnice,
comerciale și industriale pro-
dus în mod automat pe cale
electrică. Pentru demonstrații
vă stă cu plăcere la dispoziție

AUTOMECHANICA S. A. CLUJ

**Strada Regina Maria Nr. 10
Calea Dorobanților Nr. 18**

Reprezentanța generală:

Leonida & Co. S. A. din București

„Auto-Mecanica” S^ocietate Anonimă

Depozit de cauciucuri. Piese de schimb și accesorii **Str. Reg. Maria 10** Telefon 2-16 (Cluj)

Reprezentanța generală:

Garaje, benzină și ulei. Atelier de reparațiuni **Cal. Dorobanților 18**. Telefon 4-89 Cluj

Leonida & Co. București

Reprezentant al automobilelor

Chevrolet, Cadillac, La Salle, Pontiac și Oakland

renumitele uzini a lui General Motors